

Sterke verhalen van vroeger (1) Verteld door inwoners van Beringe (56)

Hoe mooi kan het zijn: luisterend naar de verhalen van oma en/of opa, die vertelt over vroeger tijden. Wat hij/zij zoal in de jeugdijaren heeft meegemaakt; over meewerken op de boerderij en de tijd, die ze op school doorbrachten. De verplichting die er was om vaak naar de kerk te gaan en allerlei feesten, die ze hebben meegemaakt. Kwajongenssteken, die ze hebben uitgehaald en de kleding, die ze droegen. Of zelfs vertelden over hún eigen ouders/ grootouders, die nog spraken over bijgeloof, heksen, kabouters en bovennatuurlijke verschijnselen. Vaak bleek er enige overdrijving in te zitten, want ieder weet, dat verhalen, die doorverteld worden, overdreven kunnen zijn en elke generatie er weer iets bij verzint.

Tijdens interviews met ouderen in het dorp mocht ik vaker sterke verhalen aanhoren. In de kern ervan zal menig feit wel kloppen, maar vraagtekens kun je er altijd bijzetten. Toch leek het me leuk om enige van die verhalen bij elkaar te zetten en te noteren in bijgaand overzicht. Hoop, dat jullie ervan kunnen genieten. (Wordt vervolgd)

'Gandhi ontmoeten': (Begin jaren veertig)

"Wat, zul je denken. Die beroemde figuur uit India echt ontmoeten? Nee hoor; zeker niet. Ik zal het jou vertellen. Reizend met de tram naar Venlo stopte deze bij halte Koningslust. Iedere dag wisten wij al wie er instapte. Een kleine magere man, die wij 'Gandhi' noemden, omdat hij er sprekend op leek. Hij werkte in Blerick in een verffabriek. Op de terugweg 's avonds zat hij weer in de tram, maar nu geheel gekleurd door de verf, die hij die dag had gemengd met poeder en olie. In die tijd hebben wij alle kleuren gezien, die hij onder handen kreeg. Bij halte Koningslust stapte hij weer uit, want hij was in de kost bij Huize Savelberg."

Aardappel: (Rond 1948)

"Wist u, dat een boer in Beringe tijdens de aardappeloogst met stomheid stond te kijken. Bij het toen nog met de hand oprapen van de aardappelen, gooide hij ze in de mand. Opnieuw bukte hij zich, maar hield plots in. Half voorovergebogen geloofde hij zijn ogen niet. Voor hem lag een joekel van een aardappel. 'Die moet ik even apart houden', dacht hij. Na het werk ging hij wegen en meten. Resultaat: 1100 gram met een omtrek van wel 50 ½ cm."

Spoedgeval. (Jaren veertig)

“Wellicht bekend; Pastoor Esser was een verwoed jager en ging vaker bij de Snep op jacht. Echter, soms deed zich een spoedgeval voor. Zijn huishoudster Helena Zuilen, die op de pastorie de onheilstijding ontvangen had, wist aanvankelijk niet goed, hoe de pastoor snel te bereiken. Totdat ze afspraken om bij spoedgevallen de klokken te gaan luiden. Het geluid zou dan wel doorklinken tot bij de Snep.”

Heilzaam water (Jaren vijftig)

“De beek in het “Aod kanaal” had een groot verval. Daarom was er een duiker gemaakt in de buurt van het land van V. d. Pasch. (Een “Broezerd”). Het water stroomde in een kleine waterval omlaag.

Mijn moeder stuurde mij daar vaker naar toe. Zij gaf mij enkele flesjes mee om te vullen. Met deze volle flesjes kwam ik dan thuis. Mijn moeder wist, dat indien je ongemak aan je ogen had, dit water een heilzame werking voor je ogen had. Je kon er de ogen mee spoelen.”

Begrafenisstoet (Jaren vijftig-zestig)

“Zoals in die tijd gebruikelijk was, werden vanuit de kerk de kist en familie op een vaste plek afgehaald. Aan de westkant bevond deze plaats zich bij ‘Tontje’, een plaatselijke café en aan de oostkant bij “de sjmeed” Hoebbers. Op zekere dag had ik, samen met twee andere jongens, de misdienaars-beurt en gehuld in onze togen trokken wij via de hoofdingang van de kerk richting Hoebbers. De ene vooroplopend met het kruis, de andere met het wijwatervat in de hand en de derde met de kwast. Nou moet ik er eerst bij vertellen, dat de Kanaalstraat een straat en hoofdweg was (en is), waar doorgaand verkeer over kwam. Uit

eerbied en beleefdheid stopten de chauffeurs en lieten de stoet voor gaan, aangezien de afstand slechts een goede honderd meter bedroeg. Wat schetst onze verbazing op de terugweg? Net voor het afslaan naar het kerkplein en zodoende de weg vrijmakend, schoot er vanachter de stoet een auto plots naar voren. Toen deze de familie en kennissen, die achter de kist liepen, reeds voorbij was, sprong onze pastoor uit de rij de weg op, plaatste zich met uitgespreide armen voor de auto en riep met luide stem: ‘In naam van God, gij zult deze dode niet passeren!’ Jullie begrijpen zeker wel, dat de chauffeur naar deze woorden geluisterd heeft.”
